

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw, w związku z pozyskiwaniem i wykorzystywaniem danych telekomunikacyjnych

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z projektem założeń projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw, w związku z pozyskiwaniem i wykorzystywaniem danych telekomunikacyjnych opiniuje go pozytywnie zgłaszając następujące uwagi.

Przedstawiony Krajowej Radzie Sądownictwa do zaopiniowania projekt założeń projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw, w związku z pozyskiwaniem i wykorzystywaniem danych telekomunikacyjnych jest co do zasady próbą usystematyzowania i wprowadzenia większej kontroli nad wykorzystaniem tych danych przez szeroko pojęte organy ścigania. Niezrozumiałym jest tym samym postulat nienakładania jakichkolwiek ograniczeń na podmioty posiadające uprawnienie do stosowania kontroli operacyjnej w zakresie pozyskiwania i wykorzystywania danych telekomunikacyjnych w przypadku rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania tych przestępstw, w odniesieniu do których mogą ubiegać się o zgodę na zastosowanie kontroli operacyjnej. Sama zgoda na zastosowanie kontroli operacyjnej powinna dokładnie określać jej zakres i czas trwania, a zastosowanie konkretnych środków operacyjnych winno być badane przez właściwy, zewnętrzny i niezależny organ pod kątem ich proporcjonalności do prowadzonego postępowania. Pozyskiwanie i wykorzystywanie danych telekomunikacyjnych ze swej istoty niesie ze sobą głęboką ingerencję w konstytucyjne prawo do prywatności każdego obywatela, stąd potrzeba odpowiedniej regulacji ustawowej uwzględniającej celowość dokonywania tych czynności.

Krajowa Rada Sądownictwa zgadza się z postulatem wprowadzenia obowiązku uzyskania pisemnej zgody właściwego organu na wykorzystanie danych zebranych w przeprowadzonym postępowaniu w innej sprawie. Pod rozwagę należy wziąć, czy organem uprawnionym do wyrażenia takiej zgody nie jest jedynie niezawisły sąd, który w sposób najbardziej obiektywny jest w stanie ocenić zasadność użycia tak zgromadzonego materiału dowodowego. Stanowisko to poparte jest badaniem analogicznego problemu prawnego mającego swoje źródło stosowaniu art. 237a kpk, który zakłada obowiązek wystąpienia przez prokuratora do sądu z wnioskiem o wyrażenie zgody na wykorzystanie dowodu przestępstwa innego niż objęte zarządzeniem kontroli albo popełnionego przez inną osobę niż wskazana w zarządzeniu. Obowiązek taki dostrzeżony został przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 r. (sygn. akt III KK 367/10) również w sytuacji poszerzenia zakresu podmiotowego lub przedmiotowego zarządzanej kontroli i utrwalania rozmów.